

Nejkrásnější úsměv

„Řekni mi, co vidíš,“ požádala mne, jako již tolikrát, dívka sedící na trouchnivější dřevěné lavičce, zatímco houpala nohama ve špinavých teniskách těsně nad vlhkou trávou. Podzimní vítr lehce štípal do tváří a lenivé město pod námi s jistou dávkou násilí postupně rozsvěcovalo okna do mdlé šedi nastávajícího večera.

„Vidím město. Stovky světel pod námi, jako ztracené světlušky nad hladinou průzračného jezera,“ začal jsem tiše a sledoval, jak se její plné rty pomalu vlní směrem vzhůru. „Vidím rudou oblohu, jako by hořela. A na obzoru se rýsují tmavé siluety hor.“ Přestala pohupovat chodidly a zimomřivě si přitiskla kolena pod bradu; úsměv na tváři jí však zůstal. „Také vidím jednu křehkou dívku se zlatými vlasy a s tím nejkrásnějším úsměvem.“ *Přál bych si, aby jednou onen úsměv věnovala mne, a ne jen představě nádherného výhledu na zapadlé město, který vlastně ani nebyl skutečný.* „Co vidíš ty?“

„Vždyť moc dobře víš, že nevidím nic,“ uchechtla se nenuceně. Dříve jsem se obával, abych ji narážkami na její zrak nerozzlobil, ale ten večer tomu tak již dávno nebylo. „Ale slyším z dálky houkání sovy,“ navázala, „i studený vítr, který se nám prohání ve vlasech. Pod námi jezdící auta. Asi mezi těmi tvými světluškami...“ V tu chvíli její šťastný výraz zkameněl.

Starostlivě jsem se přisunul blíže a bezmocně jsem pozoroval, jak křečovitě zařala útlé ruce v pěst. „To je vše?“ otázal jsem se obezřetně.

„Ne,“ opět se objevil onen nevinně zasněný úšklebek, „ovšem, že ne. Také slyším kluka, co mi lže.“

„Jak to myslíš?“

„Vím, že slunce dnes nesvítí, celý den je zataženo,“ tón jejího hlasu zněl, jako kdyby sdělovala všem dávno známá fakta, „a hory nad naším městem jsou na západ. Máme je za zády, odsud je nemůžeme vidět.“

„Víš o tom celou dobu?“ nedal mi dotaz při pomyšlení, že celá léta chodili jsme společně na tohle místo a já jí vždy popisoval tutéž nádhernou scenérii, která se ve skutečnosti skvěla pouze v mé hlavě.

„Vím.“ Zlehka si opřela hlavu o mé rameno.

„Tak proč jsi mi nikdy nic neřekla?“

„Protože ráda poslouchám, s jakým zaujetím o tom všem mluvíš. Máš při tom krásný hlas,“ šeptla a zavřela zakalené oči.

„O tom nejkrásnějším úsměvu jsem nelhal.“